

ปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการเขียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษของนักเรียน
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยเทคโนโลยีและสหวิทยาการ
จังหวัดเชียงใหม่

Factors Affecting Thai and English Writing Skills of Vocational Students
at College of Integrated Technology and Science in Chiang Mai

¹วราภรณ์ ทองสว่าง และ ^{2*}ศิริวิมล ณ เชียงใหม่

¹Waraphorn Thongsawang, and ^{2*}Siriwimon Na Chiangmai

**Corresponding Author*

วิทยาลัยเทคโนโลยีและสหวิทยาการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ล้านนา

College of Integrated Technology and Science, Rajamangala University of Technology Lanna, Thailand

E-mail: ¹waraphorn.thongsawang@gmail.com, ^{2*}siriwimon.nacm@gmail.com

Received March 5, 2024; Revised June 27, 2024; Accepted July 15, 2024

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อทักษะการเขียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษ 2. เปรียบเทียบปัจจัยที่มีผลต่อทักษะการเขียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษ และ 3. เสนอแนวทางในการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษ รูปแบบการวิจัยเป็นการวิจัยแบบผสมวิธีใช้แนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อทักษะการเขียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษเป็นกรอบการวิจัย พื้นที่วิจัย คือ วิทยาลัยเทคโนโลยีและสหวิทยาการ จังหวัดเชียงใหม่ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1-3 จำนวน 175 คน ใช้วิธีคัดเลือกแบบสุ่มแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี 2 ชนิด คือ 1) แบบสอบถาม 2) การสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา และการวิเคราะห์องค์ประกอบในการวิจัยเชิงปริมาณ ส่วนการวิจัยเชิงคุณภาพ ใช้วิเคราะห์เนื้อหาแล้วเขียนบรรยายเชิงพรรณนา ผลการวิจัยพบว่า 1. ปัจจัยที่มีผลต่อทักษะการเขียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษ แยกเป็น 1) ปัจจัยนักเรียน มี 3 ปัจจัยย่อย ดังนี้ ด้านความสามารถ, แรงจูงใจ และทัศนคติ 2) ปัจจัยครูผู้สอน มี 5 ปัจจัยย่อย ดังนี้ วิธีการจัดการเรียนรู้, การจัดสภาพแวดล้อมในห้องเรียน, ความสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียน, บุคลิกภาพ และหลักสูตร และ 3) ปัจจัยครอบครัว มี 3 ปัจจัยย่อย ดังนี้ ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว, การส่งเสริมในการเขียน และฐานะและอาชีพของผู้ปกครอง 2. ความแตกต่างระหว่างทักษะการเขียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษ คือ

หลักสูตร 3. แนวทางในการพัฒนา คือ ครูผู้สอนควรเข้าอบรมการพัฒนาวิชาชีพครูและการจัดการเรียนรู้ และครอบครัวควรจะเอาใจใส่และให้ความสำคัญต่อทักษะการเขียนของบุตร

คำสำคัญ: ปัจจัย; ทักษะการเขียน; ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ; ภาษาไทย; ภาษาอังกฤษ

Abstract

The objectives of this article were to: 1) study the factors affecting Thai and English writing skills; 2) compare factors affecting Thai and English writing skills; and 3) propose guidelines for improving Thai and English writing skills. The research model was mixed-methods research using concepts about factors affecting Thai and English writing skills as a research framework. The research location was the College of Integrated Science and Technology, Chiang Mai. The participants were 175 vocational (years 1–3) students who were selected by purposive sampling. There were two types of research instruments: 1) questionnaires; and 2) semi-structured interviews. The data analysis is presented with descriptive statistics and factor analysis in quantitative research. Qualitative research was analyzed using content analysis and then written as a descriptive narrative. The results showed that 1) there were 3 factors for students: 1. ability; 2. motivation; 3. attitude; 2) teachers had five factors, as follows: 1. learning management method; 2. classroom environment; 3. teacher-student relationship; 4. personality; 5. curriculum; and 3) family had three factors, as follows: 1. family relationship; 2. encouragement in writing; 3. the parent's status and occupation 2) The main difference between Thai and English writing skills was the curriculum. 3) The development guidelines showed that teachers should attend teaching profession development and learning management training, and lastly, families should be attentive and care for their children's writing skills.

Keywords: Factors; Writing skills; Vocational certificate level; Thai; English

บทนำ

ภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการสื่อสาร เป็นสัญลักษณ์ที่ใช้ในการสื่อสาร ทั้งการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก ความคิดและวัฒนธรรม ช่วยให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกันในสังคม เสริมสร้างเอกภาพของชาติ เป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการศึกษาหาความรู้ เพราะมนุษย์ใช้ภาษาเกือบตลอดเวลาในการสร้างความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น มนุษย์จึงเลือกใช้ภาษาในลักษณะต่าง ๆ ทั้งถ้อยคำ ตัวหนังสือ รูปภาพ หรือท่าทางต่าง ๆ เพื่อสื่อสารอย่างเหมาะสม (กิ่งกาญจน์ บุรณสินวัฒน์กุล, 2562) ทักษะทางภาษาประกอบด้วย ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ซึ่งเป็นทักษะสำคัญกับกระบวนการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ที่ควรฝึกฝนเพื่อให้เกิดความเชี่ยวชาญ โดยเฉพาะ

ทักษะการเขียนเป็นทักษะการใช้ภาษาแทนคำพูดที่สามารถสื่อความหมายให้เป็นหลักฐานปรากฏได้นานกว่าทักษะในด้านอื่น ๆ

การเขียนเป็นเครื่องมือสื่อสารสร้างความสัมพันธ์อันดีต่อกันในสังคม เป็นเครื่องถ่ายทอดมรดกทางสติปัญญาของมนุษย์เป็นเครื่องวัดความเจริญทางด้านอารยธรรมทางภาษาของมนุษย์ มนุษย์จากรุ่นหนึ่งการที่จะถ่ายทอดวัฒนธรรมแนวความคิดของตนไปสู่ชนอีกรุ่นหนึ่งได้นั้นจะต้องอาศัยการเขียน เพราะการเขียนมีความคงทนและใช้เป็นหลักฐานได้ดี อีกทั้งภาษาเขียนยังจัดได้ว่าเป็นเอกลักษณ์ของชาติที่บ่งบอกถึงควมมีวัฒนธรรมและอารยธรรมของชาตินั้น การเขียนจึงเป็นทักษะหนึ่งที่มีความจำเป็นไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าทักษะอื่น ๆ (จิรวุฒน์ เพชรรัตน์ และอัมพร ทองใบ, 2555) ทักษะการเขียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษเป็นทักษะสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง ในยุคของข้อมูลข่าวสาร เพราะเป็นการแสดงออกถึงความรู้ ความคิด ความเข้าใจ และความรู้สึกของมนุษย์ เป็นเครื่องมือสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ เนื่องจากหลักการเขียนเป็นทักษะที่ต้องเอาใจใส่ฝึกฝนอย่างจริงจัง เพื่อให้เกิดความรู้ ความชำนาญ และป้องกันความผิดพลาดได้ และด้วยทักษะการเขียนทั้งภาษาไทยภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่ค่อนข้างยาก และต้องมีการฝึกฝนให้เกิดความชำนาญ เพราะการเขียนนั้นเป็นการสื่อสารที่มีหลากหลายขั้นตอน

จากประสบการณ์สอนของผู้วิจัย ซึ่งทำการสอนรายวิชาภาษาไทยและภาษาอังกฤษ สาขาเตรียมอุดมศึกษาเทคโนโลยี ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยเทคโนโลยีและสหวิทยาการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา เชียงใหม่ พบว่านักศึกษาจะมีปัญหาที่เกิดจากการเขียนหลายประการ ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนทั้งรายวิชาภาษาไทยและภาษาอังกฤษเชิงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนต่ำกว่าเกณฑ์ ผู้เรียนยังมีปัญหาเรื่องทักษะการเขียน ภาษาไทยและภาษาอังกฤษไม่เป็นที่น่าพึงพอใจ ตลอดจนสอดคล้องกับงานวิจัยของโครงการ DifferSheet (2563) สำนวญปัญหาการเขียนของเด็กไทยจากหลากหลายโรงเรียน โดยมี 5 สาเหตุ คือ 1. คิดไม่ออก 2. เขียนรวน 3. ลายมือไม่สวย 4. กลัวถูกปฏิเสธงาน 5. ถูกจับผิด 6. เหนื่อยล้าจากการเรียนและสอบ นอกจากนี้ผลงานวิจัยของ สิริระ สมนาม (2551) ได้วิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรจากวิทยาลัยอาชีวศึกษาและเทคโนโลยี สิบสองปันนา ที่ศึกษา ณ มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น พบว่าลักษณะการเขียนผิดของนักศึกษา ได้แก่ ข้อผิดพลาดในระดับการแต่งประโยค ข้อผิดพลาดในระดับคำ ข้อผิดพลาดเรื่องการสะกดการันต์ และข้อผิดพลาดในระดับความหมาย อีกทั้งทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยอยู่ในระดับต่ำ (ณภัทร วุฒิวงศา, 2557) ซึ่งผู้วิจัยต้องการศึกษาและวิเคราะห์ถึงปัจจัยที่มีผลต่อทักษะการเขียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เปรียบเทียบปัจจัยที่มีผลต่อทักษะการเขียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ตลอดจนเป็นการเสนอแนวทางในการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษต่อไปให้มีประสิทธิภาพ ส่งเสริมให้นักศึกษามีทักษะการเขียนที่ดียิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อทักษะการเขียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
2. เพื่อเปรียบเทียบปัจจัยที่มีผลต่อทักษะการเขียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
3. เพื่อเสนอแนวทางในการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

การทบทวนวรรณกรรม

Acharya (2018) ได้สรุปปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการเรียนของประเทศเนปาล พบว่าปัจจัยหลักแบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ 1. นักเรียน เช่น เพศ, อายุ, ความคิดเห็นต่อวิชา, ความสามารถ, ความตั้งใจ เป็นต้น 2. ครอบครัวของนักเรียน เช่น สถานภาพทางภาวะเศรษฐกิจสังคม เป็นต้น 3. ครู เช่น คุณลักษณะ, หลักสูตร, กิจกรรมการเรียนรู้, ปัจจัยอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียน เป็นต้น

Dhanya & Alamelu (2019) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษในประเทศอินเดีย ซึ่งปัจจัยสำคัญคือครู เช่น ครูเป็นแหล่งแรงจูงใจ, ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน, วิธีการสอน, บรรยากาศในห้องเรียนที่ดี, การประเมินผลและการให้ข้อเสนอแนะ, การใช้เทคโนโลยี, การให้คำชม เป็นต้น งานวิจัยได้เก็บแบบสอบถามจากครูจำนวน 20 คนและนักเรียนจำนวน 80 คน จาก Arts and Science Colleges ในประเทศอินเดีย จากผลการวิจัยสรุปได้ว่า บรรยากาศในห้องเรียนที่ดี, ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนที่ดี, การให้คำชมและการให้แรงจูงใจ เป็นปัจจัยที่สำคัญที่ส่งผลให้นักเรียนมีทักษะการเขียนภาษาอังกฤษที่ดี

Dema (2022) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่มีผลต่อทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ประเทศภูฏาน แบ่งออกเป็น 2 ปัจจัยหลัก คือ 1. นักเรียน เช่น ความคิดเห็นต่อความสำคัญของการเขียน, แรงจูงใจ, ความรู้, พฤติกรรม, ความสามารถ, ความนึกคิดที่มีให้กับตัวตนเอง เป็นต้น และ 2. ครู เช่น วิธีการสอน, การเป็นแบบอย่าง, สิ่งแวดล้อมต่อการเขียน, แรงจูงใจ เป็นต้น งานวิจัยนี้ได้เก็บแบบสอบถามจากนักเรียนจำนวน 171 คน และสัมภาษณ์กลุ่มนักเรียน 2 กลุ่มและสัมภาษณ์ครูจำนวน 5 คน ผลงานวิจัยแสดงให้เห็นว่าครูและผู้ปกครองต้องช่วยส่งเสริมพัฒนาทักษะการเขียนแก่นักเรียน และครูควรได้รับการพัฒนาวิชาชีพในด้านการเขียน อีกทั้งโรงเรียนและครูควรจะให้เวลาที่เหมาะสมแก่นักเรียนในการพัฒนาทักษะด้านการเขียนภาษาอังกฤษ

ดวงใจ จงธนากร (2562) ได้ศึกษาชนิดงานเขียนและระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษที่มีผลต่อการเขียนย่อความของนักเรียนไทยระดับมัธยมศึกษา มีจุดมุ่งหมายในการศึกษาชนิดงานเขียนและระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า 1. ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญของประเภท บทอ่านที่มีต่อคุณภาพของการย่อความ 2. นักเรียนกลุ่มเก่งมีทักษะในการย่อความมากกว่านักเรียนกลุ่มกลาง และนักเรียนกลุ่มกลางมีทักษะในการย่อความมากกว่านักเรียนกลุ่มอ่อน 3. ไม่มีความสัมพันธ์ของปัจจัยประเภทบทความและปัจจัยความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียน 4. การย่อความของ นักเรียนกลุ่มเก่งดีกว่ากลุ่มกลางและกลุ่มอ่อน ผลของงานวิจัยครั้งนี้พบว่า มีความ

จำเป็นในการสอนอ่านจับใจความสำคัญของบทอ่าน เพื่อเพิ่มทักษะการย่อความให้กับนักเรียนไทย ซึ่งจะช่วยเพิ่มความสามารถในการอ่านและ การเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการในอนาคตต่อไป

ทศพร โคธิษฐธรรมกุล (2564) ได้ศึกษาการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดเพื่อแก้ปัญหาให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเรื่องการเรียงลำดับคำให้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยควิชาภาษาอังกฤษ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) วิเคราะห์ข้อผิดพลาดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในการเรียงลำดับคำให้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยค และ 2) แก้ปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ไม่สามารถเรียงลำดับคำให้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคจากการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของนักเรียน ผลการศึกษาพบว่าแสดงให้เห็นว่าการแก้ปัญหาด้วยวิธีแบบฝึกหัดการจัดกระทำ (กระบวนการ) ไม่สามารถช่วยนักเรียนได้มาก ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนเรียงลำดับคำโดยการใช้ไวยากรณ์ของภาษาไทยที่คำคุณศัพท์จะวางไว้อยู่หลังคำนาม และนักเรียนบางคนไม่มีความรู้เพียงพอเกี่ยวกับองค์ประกอบ พื้นฐานภาษาอังกฤษในเรื่องหน้าที่ของคำในการอภิปรายแทนวิธีสอนแบบไวยากรณ์และแปลที่ใช้ในแบบฝึกหัดการจัดกระทำในฐานะที่เป็นกระบวนการหนึ่ง วิธีสอนแบบฟัง-พูด วิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง และวิธีสอนตามแนวทาง การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ได้แนะนำให้นำมาใช้ในการจัดกระทำ

ธิภพ เสือคำรณ (2563) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานี ระหว่างที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบซินเนคติกส์และวิธีสอนแบบปกติ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานี 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานีด้วยวิธีสอนแบบซินเนคติกส์ 3) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานีระหว่างการสอนด้วยวิธีการสอนแบบซินเนคติกส์และวิธีสอนแบบปกติ ผลการศึกษาพบว่า 1) ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ของวิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานีด้วยการเรียน ที่ใช้รูปแบบซินเนคติกส์สูงกว่าวิธีสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ความสามารถทางการ เขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานีที่ใช้ รูปแบบซินเนคติกส์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานีด้วยวิธีสอนแบบปกติหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สนุ่น มีเพชร (2563) ได้ศึกษาปัญหาการจัดการเรียนการสอนของสถาบันการอาชีวศึกษาเกษตร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบปัญหาการจัดการเรียนการสอนในสถาบันการอาชีวศึกษาเกษตร จำแนก ตามเพศ วุฒิการศึกษาและประสบการณ์ในการสอน ผลการศึกษาพบว่า

1. ปัญหาการจัดการเรียนการสอนของ อาจารย์สถาบันการอาชีวศึกษาเกษตร โดยภาพรวม และรายด้าน อยู่ในระดับปานกลาง 2. ผลการเปรียบเทียบปัญหาการจัดการเรียนการสอนของอาจารย์สถาบันการอาชีวศึกษาเกษตรที่มีเพศ และวุฒิการศึกษาต่างกันโดยภาพรวม และรายด้าน ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านการสอน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านการวางแผนการสอน ด้านการวัดและประเมินผล และด้านสภาพแวดล้อม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับอาจารย์ที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกัน มีปัญหาโดยภาพรวมและรายด้าน ด้านการวางแผนการสอน ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านการสอน และด้านการวัดและประเมินผล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านด้านสภาพแวดล้อม แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อุไรรัตน์ ประสาร (2564) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการเขียนวิชาภาษาไทย โดยใช้ชุดฝึกสะกดคำของนักเรียนระดับ ชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกช่างกลโรงงาน วิทยาลัยเทคนิคราชสีหราชาราม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาทักษะการเขียนวิชาภาษาไทย ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 และ 2) ศึกษาเจตคติของนักเรียน โดยใช้ชุดฝึกสะกดคำ ผลการศึกษาพบว่า 1) ชุดฝึกสะกดคำของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกช่างกลโรงงาน วิทยาลัยเทคนิคราชสีหราชารามมีประสิทธิภาพ 85.24/85.94 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด 80/80 2) นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกช่างกลโรงงาน วิทยาลัยเทคนิคราชสีหราชาราม มีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาไทย โดยใช้ชุดฝึกสะกดคำในภาพรวม อยู่ในระดับดี

จากการศึกษางานวิจัยข้างต้นจะเห็นว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาและระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพมีปัญหาในทักษะการเขียนทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ อีกทั้งปัจจัยที่มีผลต่อทักษะการเขียนในระดับอาชีวศึกษายังไม่ถูกวิจัยหรือศึกษา ดังนั้นผู้วิจัยเล็งเห็นถึงความจำเป็นและความสำคัญในการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการทักษะการเขียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) จำนวน 3 ปัจจัยหลัก ได้แก่ ปัจจัยด้านนักเรียน ปัจจัยด้านครูผู้สอน และปัจจัยด้านครอบครัวเพื่อเป็นแนวทางพัฒนาผู้เรียนให้มีความพร้อมและความสามารถในการศึกษาในระดับชั้นที่สูงขึ้นตลอดจนเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาทักษะการเขียนและส่งเสริมสนับสนุนให้นักเรียนเขียนดีและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

กรอบแนวคิดการวิจัย

ผู้วิจัยกำหนดกรอบแนวคิดการวิจัยจากการศึกษาและทบทวนวรรณกรรม ประกอบด้วย ตัวแปรต้นและตัวแปรตาม โดยมีรายละเอียดดังนี้

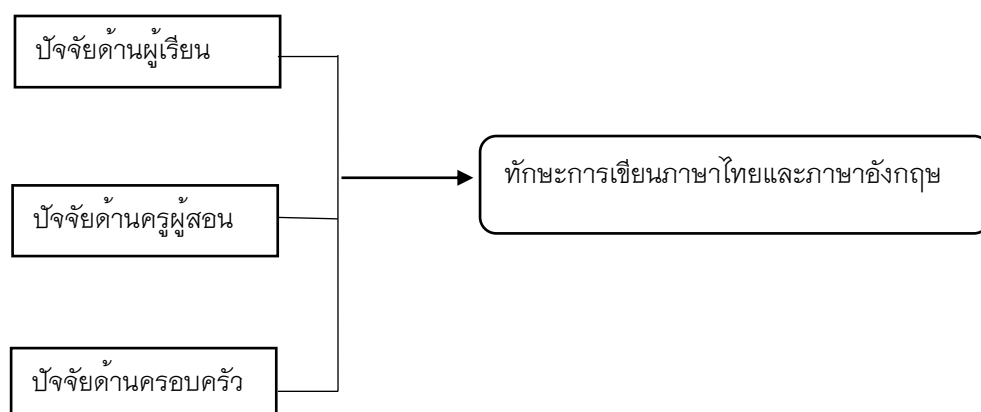
1. ตัวแปรต้น ได้แก่ ปัจจัยที่มีผลต่อทักษะการเขียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษ แบ่งเป็น 3 ปัจจัยหลัก คือ

1.1. ปัจจัยด้านผู้เรียน คือ ความรู้ความสามารถพื้นฐานทางภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เจตคติที่มีต่อวิชาภาษาไทยและภาษาอังกฤษ แรงจูงใจ

1.2. ปัจจัยด้านครูผู้สอน คือ บุคลิกภาพ วิธีการจัดการเรียนรู้ ความสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียน หลักสูตร สภาพแวดล้อมในห้องเรียน

1.3. ปัจจัยด้านครอบครัว คือ ฐานะทางเศรษฐกิจสังคม ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว การดูแลเอาใจใส่ การส่งเสริมการเรียนรู้

2. ตัวแปรตาม คือ ทักษะการเขียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการเขียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยเทคโนโลยีและสหวิทยาการจังหวัดเชียงใหม่ เป็นการวิจัยที่ใช้เทคนิควิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์ แบบผสมโดยผสมทั้งวิธีการวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ (Mixed Methods) โดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) และการสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง (Semi-structured Interview) ผู้วิจัยนำเสนอวิธีดำเนินการวิจัยตามลำดับ ดังนี้ 1) ประชากร 2) การสร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล และ 3) การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติ 4) การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติ

ประชากร กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1-3 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 ของวิทยาลัยเทคโนโลยีและสหวิทยาการ จังหวัดเชียงใหม่ จำนวนนักเรียน 320 คน

กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1-3 ของวิทยาลัยเทคโนโลยีและสหวิทยาการ จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 175 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 โดยการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างจากสูตรของ Krejcie and Morgan (1970)

และกลุ่มตัวอย่างได้มาจากการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยมีเกณฑ์เจาะจง คือ เป็นนักเรียนชั้นปีที่ 1-3 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของวิทยาลัยเทคโนโลยีและสหวิทยาการ

วิธีการสร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาปัจจัยด้านต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อทักษะการเขียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษ จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2. สร้างแบบสอบถามเพื่อศึกษาปัจจัยด้านต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อทักษะการเขียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษ โดยแบ่งข้อคำถามปัจจัยด้านต่าง ๆ ออกเป็น 3 ปัจจัยหลัก ได้แก่ 1.) ปัจจัยด้านนักเรียน 2.) ปัจจัยด้านครูผู้สอน และ 3.) ปัจจัยด้านครอบครัว โดยมีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยส่งผลต่อทักษะการเขียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยเทคโนโลยีและสหวิทยาการ จังหวัดเชียงใหม่ โดยแบ่งออกเป็น 2 ชุด คือ 1.) แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยส่งผลต่อทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียน และ 2.) แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยส่งผลต่อทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ทั้งสองชุดมี จำนวน 63 ข้อโดยทุกข้อเหมือนกัน มีความแตกต่างกันตรงที่ภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ได้แก่ ระดับ 1 หมายถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ระดับ 2 หมายถึง ไม่เห็นด้วย

ระดับ 3 หมายถึง เป็นกลาง

ระดับ 4 หมายถึง เห็นด้วย และ

ระดับ 5 หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ซึ่งกำหนดเกณฑ์การแปลผล ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 1.00–1.50 หมายถึง ปัจจัยมีผลต่อทักษะการเขียน มีระดับน้อย

คะแนนเฉลี่ย 1.51–2.50 หมายถึง ปัจจัยมีผลต่อทักษะการเขียน มีระดับค่อนข้างน้อย

คะแนนเฉลี่ย 2.51–3.50 หมายถึง ปัจจัยมีผลต่อทักษะการเขียน มีระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 3.51–4.50 หมายถึง ปัจจัยมีผลต่อทักษะการเขียน มีระดับค่อนข้างมาก

คะแนนเฉลี่ย 4.51–5.00 หมายถึง ปัจจัยมีผลต่อทักษะการเขียน มีระดับมาก

3. สร้างแบบประเมินเพื่อตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือทั้งสองชุดโดยให้ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและด้านการวัดผล จำนวน 3 ท่าน พิจารณาความสอดคล้องและเหมาะสมของข้อคำถาม (ค่า IOC) โดยผลคะแนนของทั้ง 3 ท่าน ควรจะมีค่า 0.50 ขึ้นไป แปลว่า มีค่าความเที่ยงตรง ใช้ได้ (สุรพงษ์ คงสัตย์ และ ชีรชาติ ธรรมวงศ์, 2551) จากการคำนวณผลคะแนนจากทั้ง 3 ท่าน จากแบบสอบถามทั้งสองชุดได้ค่า $IOC = 0.81$ แสดงว่า เครื่องมือในงานวิจัยนี้มีความเที่ยงตรงและใช้ได้ แบบสอบถามทั้งสองฉบับได้นำไปทดลองใช้ (Try Out) กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คนเพื่อหาความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้วิธีหาสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ค่าของสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคควรมีค่า 0.70 ขึ้นไป แสดงว่า เป็นค่าที่ยอมรับได้ มีความเชื่อมั่น

(George & Mallery, 2003) แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยส่งผลต่อทักษะการเขียนภาษาไทย ค่าโดยรวมเท่ากับ 0.98 และพิจารณาค่าความเชื่อมั่นแต่ละด้าน พบว่า ได้แก่ 1) ปัจจัยด้านนักเรียน มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.94 2) ปัจจัยด้านครูผู้สอน มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.98 และ 3) ปัจจัยด้านครอบครัว มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.89 แบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นต่อปัจจัยส่งผลต่อทักษะการเขียนภาษาไทย ค่าโดยรวม เท่ากับ 0.98 ส่วนแบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นต่อปัจจัยส่งผลต่อทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ค่าโดยรวม เท่ากับ 0.96 และพิจารณาค่าความเชื่อมั่นแต่ละด้าน พบว่า ได้แก่ 1.) ปัจจัยด้านนักเรียน มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.93 2.) ปัจจัยด้านครูผู้สอน มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.98 และ 3) ปัจจัยด้านครอบครัว มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.93 สรุปค่าเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งสองชุดยอมรับได้ สามารถนำไปใช้ได้

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล มีขั้นตอน ดังนี้

1. ติดต่อครูที่ปรึกษาของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1-3 และแนบข้อมูลเบื้องต้นของผู้เข้าร่วมงานวิจัยและหนังสือแสดงความยินยอมเข้าร่วมงานวิจัย พร้อมด้วยแบบสอบถาม
2. เก็บรวบรวมแบบสอบถาม ระหว่างเดือน พฤศจิกายน – เดือนธันวาคม 2566
3. สัมภาษณ์นักเรียนที่ยินดีเข้าร่วมในการสัมภาษณ์แบบกลุ่ม ในเดือนธันวาคม 2566
4. วิเคราะห์ข้อมูล สรุปผล และอภิปรายผลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติ

ข้อมูลที่ได้มาทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป โดยทำการวิเคราะห์หาค่าสถิติพื้นฐาน ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ปัจจัยส่งผลต่อทักษะการเขียนภาษาไทยและอังกฤษ ด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor Analysis) หมุนแกนปัจจัย (Factor Rotation) ด้วยวิธีแวนริแมกซ์ (Varimax) และค่าปัจจัย (Factor Score) ข้อมูลในการสัมภาษณ์ใช้วิธีการสังเคราะห์แบบแก่นสาระ (Thematic Analysis)

ผลการวิจัย

ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1-3 จำนวน 175 คน โดยแบ่งเพศชาย จำนวน 124 คน คิดเป็น 70.9% และเพศหญิง 51 คน คิดเป็น 29.1% แบ่งสาขาวิชาเรียนหลักออกเป็น 3 สาขา 1.) สาขาเตรียมวิศวกรรมศาสตร์ จำนวน 120 คน คิดเป็น 68.6% 2.) สาขาเตรียมบริหารธุรกิจ จำนวน 27 คน คิดเป็น 15.4% และ 3.) สาขาเตรียมสถาปัตยกรรมศาสตร์ จำนวน 28 คน คิดเป็น 16% ส่วนชั้นปีของนักเรียน ชั้นปีที่ 1 จำนวน 80 คน คิดเป็นจำนวน 45.7% ชั้นปีที่ 2 จำนวน 79 คน คิดเป็น 45.1% และ ชั้นปีที่ 3 จำนวน 16 คน คิดเป็น 9.1% ช่วงอายุของนักเรียน ส่วนมากนักเรียนอยู่ในช่วงอายุ 16 ปี จำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 42.9%

วัตถุประสงค์ที่ 1. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อทักษะการเขียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยเทคโนโลยีและสหวิทยาการจังหวัดเชียงใหม่ แบ่งออกเป็น 3 ปัจจัยหลัก โดยมี 63 ข้อ จากการวิเคราะห์ พบว่า 1. ปัจจัยด้านนักเรียนมี 3 ปัจจัยย่อย ดังนี้ 1. ความสามารถ 2. แรงจูงใจ 3. ทักษะคิด ประกอบด้วย 8 ข้อ 2.) ปัจจัยด้านครูผู้สอนมี 4 ปัจจัยย่อย ดังนี้ 1. วิธีการจัดการเรียนรู้ 2. การจัดสภาพแวดล้อมในห้องเรียน 3. ความสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียน 4. บุคลิกภาพ ประกอบด้วย 15 ข้อ และ 3.) ปัจจัยด้านครอบครัวมี 3 ปัจจัยย่อย ดังนี้ 1. ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว 2. การส่งเสริมในการเขียน 3. ฐานะ/อาชีพของผู้ปกครอง ประกอบด้วย 10 ข้อ รวมทั้งหมด 33 ข้อ

ส่วนปัจจัยที่มีผลต่อทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยเทคโนโลยีและสหวิทยาการจังหวัดเชียงใหม่ แบ่งออกเป็น 3 ปัจจัยหลัก โดยมี 63 ข้อ จากการวิเคราะห์ พบว่า 1. ปัจจัยด้านนักเรียนมี 3 ปัจจัยย่อย ดังนี้ 1. ความสามารถ 2. แรงจูงใจ 3. ทักษะคิด ประกอบด้วย 10 ข้อ 2.) ปัจจัยด้านครูผู้สอนมี 5 ปัจจัยย่อย ดังนี้ 1. วิธีการจัดการเรียนรู้ 2. การจัดสภาพแวดล้อมในห้องเรียน 3. ความสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียน 4. บุคลิกภาพ 5. หลักสูตร ประกอบด้วย 19 ข้อ และ 3.) ปัจจัยด้านครอบครัวมี 3 ปัจจัยย่อย ดังนี้ 1. ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว 2. การส่งเสริมในการเขียน 3. ฐานะ/อาชีพของผู้ปกครอง ประกอบด้วย 11 ข้อ รวมทั้งหมด 40 ข้อ

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยที่มีผลต่อทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยเทคโนโลยีและสหวิทยาการจังหวัดเชียงใหม่จากการวิเคราะห์ปัจจัย

ข้อความ	($\bar{x}$)	S.D.	ระดับ
ปัจจัยด้านผู้เรียน			
สรุปผลปัจจัยด้านนักเรียน	3.54	0.60	ค่อนข้างมาก
ปัจจัยด้านครูผู้สอน			
สรุปผลรวมปัจจัยด้านครูผู้สอน	4.36	0.55	ค่อนข้างมาก
ปัจจัยด้านครอบครัว			
สรุปผลรวมปัจจัยด้านครอบครัว	3.74	0.73	ค่อนข้างมาก
รวมทั้งหมด	4.11	0.49	ค่อนข้างมาก

จากตาราง 1 เมื่อพิจารณาแบบสอบถามปัจจัยที่มีผลต่อทักษะการเขียนภาษาไทยทั้งหมด มีค่าเฉลี่ยเลขคณิตเท่ากับ 4.11 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.49 แสดงว่า ปัจจัยดังกล่าวส่งผลต่อทักษะการเขียนภาษาไทยค่อนข้างมาก และเมื่อพิจารณาแต่ละปัจจัยหลัก พบว่า ปัจจัยด้านผู้เรียน ปัจจัยด้านครูผู้สอน และปัจจัยด้านครอบครัว มีค่าเฉลี่ยเลขคณิตเท่ากับ 3.54 4.36 และ 3.74 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.60 0.55 และ 0.73 ตามลำดับ ซึ่งอยู่ในระดับค่อนข้างมากเช่นกัน

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยที่มีผลต่อทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยเทคโนโลยีและสหวิทยาการจังหวัดเชียงใหม่จากผลการวิเคราะห์ปัจจัย

ข้อความ	($\bar{x}$)	S.D.	ระดับ
ปัจจัยด้านผู้เรียน			
สรุปผลปัจจัยด้านนักเรียน	3.54	0.76	ค่อนข้างมาก
ปัจจัยด้านครูผู้สอน			
สรุปผลรวมปัจจัยด้านครูผู้สอน	4.31	0.55	ค่อนข้างมาก
ปัจจัยด้านครอบครัว			
สรุปผลรวมปัจจัยด้านครอบครัว	3.91	0.75	ค่อนข้างมาก
รวมทั้งหมด	4.04	0.51	ค่อนข้างมาก

จากตาราง 2 เมื่อพิจารณาแบบสอบถามปัจจัยที่มีผลต่อทักษะการเขียนภาษาอังกฤษทั้งหมด มีค่าเฉลี่ยเลขคณิตเท่ากับ 4.04 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.51 แสดงว่า ปัจจัยดังกล่าวส่งผลต่อทักษะการเขียนภาษาอังกฤษค่อนข้างมาก และเมื่อพิจารณาแต่ละปัจจัยหลัก พบว่า ปัจจัยด้านผู้เรียน ปัจจัยด้านครูผู้สอน และปัจจัยด้านครอบครัว มีค่าเฉลี่ยเลขคณิตเท่ากับ 3.54 4.31 และ 3.91 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.76 0.55 และ 0.75 ตามลำดับ ซึ่งอยู่ในระดับค่อนข้างมากเช่นกัน

ตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยเทคโนโลยีและสหวิทยาการจังหวัดเชียงใหม่

ปัจจัยด้านผู้เรียน		ปัจจัย		Communalities
ตัวแปร	1. ความสามารถ	2. แรงจูงใจ	3. ทักษะคิด	
S6	.779			.635
S5	.750			.602
S9	.704			.609
S7	.703			.622
S17		.759		.754
S14		.704		.593
S1			.812	.712
S4			.741	.626
Eigenvalue	6.624	1.652	1.075	Total Variance
% of Variance	44.162	11.012	7.164	Explained: 62.338%
Cronbach's Alpha	.916			KMO: .897
Bartlett's Test of Sphericity:				
Approx. Chi-Square:	1257.361	d.f.: 105	Significance:	.000

ปัจจัยตาม ครูผู้สอน ตัวแปร	ปัจจัย				Communalities
	1. วิธีการจัดการ เรียนรู้	2. การจัด สภาพแวดล้อมใน ห้องเรียน	3. ความสัมพันธ์ ระหว่างครูและ นักเรียน	4. บุคลิกภาพ	
T27	.829				.841
T28	.790				.735
T26	.765				.734
T30	.746				.738
T29	.712				.711
T31	.707				.660
T45		.823			.771
T46		.803			.772
T44		.743			.649
T49		.704			.622
T34			.825		.760
T33			.770		.801
T36			.721		.729
T21				.833	.757
T22				.810	.717
Eigenvalue	14.135	2.539	1.769	1.363	Total Variance
% of Variance	45.997	8.191	5.705	4.397	Explained: 64.290%
Cronbach's Alpha	.958				KMO: .927
Bartlett's Test of Sphericity:					
Approx. Chi-Square:	4025.615	d.f.: 465	Significance:	.000	

ปัจจัยด้านครอบครัว				
ตัวแปร	ปัจจัย			Communalities
	1. ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว	2. การส่งเสริมในการเขียน	3. ฐานะ/อาชีพของผู้ปกครอง	
F53	.857			.793
F51	.837			.732
F55	.783			.713
F56	.772			.736
F54	.757			.648
F59		.816		.827
F58		.810		.823
F60		.755		.683
F61			.834	.735
F62			.807	.690
Eigenvalue	5.583	1.882	1.144	Total Variance
% of Variance	46.522	15.685	9.537	Explained: 71.744%
Cronbach's Alpha	.881			KMO: .854
Bartlett's Test of Sphericity:				
Approx. Chi-Square: 1273.918		d.f.: 66	Significance: .000	

ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยเทคโนโลยีและสหวิทยาการจังหวัดเชียงใหม่

ปัจจัยด้านผู้เรียน				
ตัวแปร	ปัจจัย			Communalities
	1. ความสามารถ	2. แรงจูงใจ	3. ทักษะ	
S7	.866			.826
S6	.856			.809
S5	.853			.825
S8	.817			.783
S9	.815			.784
S17		.770		.702
S14		.744		.609
S16		.706		.767
S4			.835	.709
S1			.793	.650
Eigenvalue	9.643	1.712	1.114	Total Variance
% of Variance	56.725	10.068	6.552	Explained: 73.345%
Cronbach's Alpha	.950			KMO: .927
Bartlett's Test of Sphericity:				
Approx. Chi-Square: 2570.961		d.f.: 136	Significance: .000	

ปัจจัย ด้านครูผู้สอน		ปัจจัย					Communalities
ตัวแปร	1. วิธีการ จัดการ เรียนรู้	2. การจัด สภาพแวดล้อม ในห้องเรียน	3. ความสัมพันธ์ ระหว่างครูและ นักเรียน	4. บุคลิกภาพ	5. หลักสูตร		
T27	.813					.833	
T26	.782					.769	
T30	.755					.747	
T29	.728					.759	
T28	.721					.770	
T47		.771				.656	
T48		.762				.696	
T44		.749				.685	
T45		.724				.772	
T49		.710				.709	
T21			.798			.778	
T22			.757			.735	
T23			.746			.752	
T19			.705			.761	
T24			.704			.694	
T33				.811		.806	
T34				.759		.748	
T38				.702		.759	
T39					.730	.630	
Eigenvalue	15.388	2.576	1.792	1.347	1.184	Total Variance	
% of Variance	49.639	8.310	5.781	4.347	3.819	Explained: 71.896%	
Cronbach's Alpha	.964					KMO: .932	
Bartlett's Test of Sphericity:							
Approx.	Chi-Square:	d.f.: 465	Significance: .000				
4664.462							

ปัจจัยด้านครอบครัว

ตัวแปร	ปัจจัย			Communalities
	1. ความสัมพันธ์ ภายในครอบครัว	2. การส่งเสริมใน การเขียน	3. ฐานะ/อาชีพของ ผู้ปกครอง	
F51	.869			.810
F55	.848			.824
F53	.837			.756
F54	.832			.759
F56	.798			.715
F57	.783			.748
F59		.818		.822
F60		.795		.719
F58		.778		.866
F62			.901	.856
F61			.896	.857
Eigenvalue	6.518	1.785	1.073	Total Variance
% of Variance	54.320	14.878	8.938	Explained: 78.136%
Cronbach's Alpha	.914			KMO: .875
Bartlett's Test of Sphericity:				
Approx. Chi-Square:	1668.096	d.f.: 66	Significance: .000	

ผลการวิเคราะห์จากการสัมภาษณ์นักเรียนแบ่งออกเป็น 6 กลุ่ม กลุ่มละ 3-5 คน ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยด้านนักเรียน ปัจจัยย่อยคือ ความสามารถของนักเรียนมีผลต่อทักษะการเขียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษ โดยนักเรียนส่วนใหญ่ยอมรับว่าความสามารถด้านการเขียนของนักเรียนมีปัญหาไม่สามารถสะกดคำศัพท์ได้ ไม่สามารถเขียนคำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง ยกตัวอย่างเช่น

“คำศัพท์บางคำที่เราพูดออกไปอาจจะเขียนออกมาไม่ได้ และความหมายที่อาจารย์สื่อมาอาจจะไม่ตรงในความคิดของเรา” (นักเรียนกลุ่มที่ 4)

“พูดได้แต่เขียนไม่ได้ อย่างเช่นการเขียนชื่อคน สะกดไม่เป็น พยัญชนะบางคำออกเสียงคล้ายๆกัน ทำให้มีการสับสนในเรื่องวรรณยุกต์ ตัวสะกด ปัจจัยเกิดจากสภาพแวดล้อม เขียนคำผิดและรูปแบบการเขียนรายงาน” (นักเรียนกลุ่มที่ 3)

อีกหนึ่งปัจจัยด้านครูผู้สอน เป็นอีกหนึ่งปัจจัยหลักที่สำคัญมากในการส่งเสริมและพัฒนาทักษะการเขียนของนักเรียน ปัจจัยย่อย คือ ด้านวิธีการจัดการเรียนรู้ โดยที่นักเรียนส่วนมากแสดงความคิดเห็นว่า อาจารย์ ครูผู้สอนควรที่จะมีวิธีการจัดการเรียนรู้ใหม่ๆและน่าสนใจแก่นักเรียน ยกตัวอย่างเช่น

“อาจารย์เป็นปัจจัยสำคัญที่สุด เพราะรูปแบบในการสอนของอาจารย์แต่ละคน มีทัศนคติ มุมมองไม่เหมือนกัน จึงทำให้รูปแบบการสอนดูไม่ดึงดูดไม่น่าสนใจ” (นักเรียนกลุ่มที่ 1)

“สื่อ เกม และอาจารย์ในการสั่งงานถือว่าการฝึกไปในตัว” (นักเรียนกลุ่มที่ 1)

“อาจารย์สำคัญที่สุดเป็นปัจจัยหลักในการเรียน การเขียน กระบวนการสอนอาจารย์บางคน สอนแบบผิดๆ ส่งผลให้นักเรียนไม่อยากเรียน ไม่อยากพูด” (นักเรียนกลุ่มที่ 2)

ประเด็นต่อมาคือ เรื่องหลักสูตร ซึ่งเป็นปัจจัยย่อยของปัจจัยด้านครูผู้สอนมีผลต่อทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ จากการสอบถามนักเรียน นักเรียนกล่าวว่า หลักสูตรมีส่วนสำคัญต่อแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ เพราะในหลักสูตรปัจจุบันหน่วยกิตของวิชาภาษาอังกฤษที่กำลังเรียนอยู่มีหน่วยกิตที่ค่อนข้างน้อย และมีชั่วโมงเรียนน้อย จึงส่งผลต่อความสนใจและแรงจูงใจในการเรียน ยกตัวอย่างเช่น

“หน่วยกิตมีส่วนในมุมมองในแต่ละคน ขึ้นอยู่ความสนใจในการเรียนของแต่ละคน” (นักเรียนกลุ่มที่ 1)

“ในส่วนของหลักสูตรหน่วยกิตก็ส่งผลแรงกระตุ้นในการเรียน” (นักเรียนกลุ่มที่ 2)

ประเด็นสุดท้าย คือ ปัจจัยหลักด้านครอบครัว ปัจจัยย่อยที่กล่าวถึง คือ การส่งเสริมในการเขียน นักเรียนกล่าวว่า การส่งเสริมในครอบครัวเป็นส่วนสำคัญต่อทักษะการเขียน ครอบครัวที่เอาใจใส่ ส่งเสริมบุตรจะมีส่วนช่วยพัฒนาทักษะเขียนทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ยกตัวอย่างเช่น

“ครอบครัวเป็นสิ่งสำคัญ เพราะว่าเริ่มฝึกเขียนตั้งแต่อนุบาล อยู่ที่โรงเรียนครูอนุบาลก็ไม่ได้ที่จะมานั่งจี้ตอนเราเขียน ส่วนมากจะเน้นฝึกที่บ้านมากกว่า” (นักเรียนกลุ่มที่ 3)

“รองลงมาพ่อแม่เป็นส่วนหนึ่งในการส่งเสริมผลักดัน พ่อแม่บางคนของเด็กสมัยนี้จะพูดภาษาอังกฤษได้ดี เพราะว่าพ่อแม่จะส่งเสริมเด็กในเรื่องนี้ตลอด และส่วนใหญ่มักระบายพุดภาษาอังกฤษกับลูกๆ ตั้งแต่เด็กๆ ซึ่งต่างกับสมัยก่อน” (นักเรียนกลุ่มที่ 3)

“ได้รับการปลูกฝังให้ตั้งใจเรียนจากผู้ปกครอง โดยเน้นให้ทำการบ้าน อ่านหนังสือ” (นักเรียนกลุ่มที่ 1)

สรุปผลวิจัยที่มีผลต่อทักษะการเขียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษจากการสัมภาษณ์แสดงให้เห็นถึงปัจจัยด้านนักเรียน ปัจจัยย่อย คือ ความสามารถของนักเรียน และปัจจัยครูผู้สอน ปัจจัยย่อย คือ วิธีการจัดการเรียนรู้ และหลักสูตร และปัจจัยครอบครัว ปัจจัยย่อย คือ การส่งเสริมในการเขียน

วัตถุประสงค์ที่ 2. เพื่อเปรียบเทียบปัจจัยที่มีผลต่อทักษะการเขียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยส่งผลต่อทักษะการเขียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษค่อนข้างมาก และเมื่อพิจารณาแต่ละปัจจัยหลัก พบว่า ปัจจัยด้านผู้เรียน ปัจจัยด้านครูผู้สอน และปัจจัยด้านครอบครัว ของทั้งสองภาษามีระดับค่อนข้างมากเช่นกัน ปัจจัยด้านครูผู้สอนมีคะแนนมากที่สุดเช่นกัน เมื่อเปรียบเทียบข้อความของภาษาไทยมี 33 ข้อ ส่วนภาษาอังกฤษมี 40 ข้อ จะเห็นได้ว่า ภาษาอังกฤษมีมากกว่า 7 ข้อ ที่เห็นอย่างชัดเจน ซึ่งอยู่ในปัจจัยด้านผู้เรียน 2 ข้อจากปัจจัยย่อยความสามารถ นักเรียนมีความรู้

หลักการเขียนเบื้องต้น (S8) และ ปัจจัยย่อยแรงจูงใจ นักเรียนชอบอ่านภาษาอังกฤษ (16) ปัจจัยด้านครูผู้สอน 4 ข้อ ปัจจัยย่อยบุคลิกภาพ มีความตั้งใจสอน (T23) เป็นกันเอง เห็นอกเห็นใจนักเรียน (T19) แต่งกายสุภาพ เรียบร้อย (T24) ปัจจัยย่อยหลักสูตร จำนวนชั่วโมงและหน่วยกิตมีผลต่อการพัฒนาทักษะการเขียน (T39) ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยย่อยความสัมพันธ์ภายในครอบครัว เป็นห่วง ใส่ใจ และให้ความสำคัญ (F57) อาจตีความได้ว่า ปัจจัยที่มีผลต่อทักษะการเขียนภาษาอังกฤษที่มีความแตกต่างจากภาษาไทย คือ การชื่นชอบการอ่านภาษาอังกฤษ การเอาใจใส่ ความตั้งใจ ความเป็นกันเอง และการแต่งกายของครูผู้สอน และการเอาใจใส่และการเห็นความสำคัญจากครอบครัว นอกจากนี้ปัจจัยย่อยที่แตกต่างระหว่างภาษาไทยและภาษาอังกฤษ คือ หลักสูตร ซึ่งแสดงให้เห็นว่าหลักสูตรมีผลต่อทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ยกตัวอย่างเช่น ชั่วโมงเรียน หน่วยกิต เป็นต้น

วัตถุประสงค์ที่ 3. เพื่อเสนอแนวทางในการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า ด้านครูผู้สอนเป็นปัจจัยที่มีผลต่อทักษะการเขียนค่อนข้างมาก โดยเฉพาะวิธีการจัดการเรียนรู้ บุคลิกภาพ ความสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ การที่ผู้สอนมีวิธีการจัดการเรียนรู้ที่หลากหลาย ทันสมัย และเข้าใจง่าย มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี สุภาพ ให้เกียรติ ควบคุมอารมณ์ตนเองได้ดี ยิ้มแย้มแจ่มใส เข้าใจนักเรียน เอาใจใส่นักเรียน ใช้ภาษาสุภาพ ให้คำชมเชย แต่งกายสุภาพ เรียบร้อย บุพพณธรรมเบื้องต้นและมีกิจกรรมที่สร้างสรรค์ให้นักเรียน ฉะนั้นแนวทางในการพัฒนาทักษะการเขียน ครูผู้สอนควรเข้าร่วมอบรมพัฒนาวิชาชีพครู หรือเข้าอบรมมาตรฐานความรู้วิชาชีพครู และเข้าร่วมอบรมหลักสูตรการจัดการเรียนรู้

อภิปรายผลการวิจัย

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 1 พบว่า ผลการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อทักษะการเขียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยเทคโนโลยีและสหวิทยาการ จังหวัดเชียงใหม่ ประกอบด้วยปัจจัยด้านผู้เรียน ในด้านทัศนคติ ความสามารถด้านภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ความรู้ด้านภาษาไทยและภาษาอังกฤษ แรงจูงใจในการเรียน ปัจจัยด้านผู้สอน ในด้านบุคลิกภาพ วิธีการจัดการเรียนรู้ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน เนื้อหารายวิชา การจัดสภาพแวดล้อมในห้องเรียน ปัจจัยด้านครอบครัว ในด้านความสัมพันธ์ การดูแลเอาใจใส่ การส่งเสริมฐานะและอาชีพ โดยปัจจัยที่มีผลต่อทักษะการเขียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษที่ปรากฏให้เห็นชัดเจนทั้งวิชาภาษาไทยและภาษาอังกฤษ นั่นคือ ปัจจัยด้านผู้เรียน ในเรื่องของความสามารถด้านภาษาไทยและภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับแนวคิดของ ยุคติ มุกดาวิจิตร (2558) ที่กล่าวว่า ผู้เรียนมีปัญหการเรียบเรียงความคิดที่จะสื่อสารออกไป การจัดระบบความคิดที่ไม่ดี แสดงให้เห็นว่าผู้เขียนต้องแยกแยะประเด็นที่น่าเสนออย่างชัดเจน ซึ่งโยงไปถึงปัญหการใช้ภาษา ผู้เรียนมีปัญหการใช้ภาษาไม่น้อยไปกว่าปัญหาอื่น ๆ เรื่องนี้ไม่ใช่เฉพาะนักศึกษาไทย นักศึกษาอเมริกันก็มีปัญหาไปอีกแบบของ

เขาเอง เพราะไม่ว่าจะเป็นเจ้าของภาษาหรือไม่ก็มีปัญหาการใช้ภาษาได้ทั้งสิ้น ข้อจำกัดของการใช้ภาษาน่าจะมาจากการอ่านหนังสือและเขียนหนังสือบ่อย ภาษาที่ใช้จึงไม่เป็นภาษาเขียน ไม่เป็นภาษาทางการ ในงานเขียนของนักศึกษาบางคน แม้ว่าจะเขียนภาษาแม่ของตนเองอยู่ ก็เขียนราวกับเป็นคนต่างประเทศ เขียนภาษาตนเองอยู่ เป็นไปในทำนองเดียวกับ ทศพร โคภิชฐธรรมกุล (2564) ได้ศึกษาการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดเพื่อแก้ปัญหาการเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเรื่องการเรียงลำดับคำให้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยควิชาภาษาอังกฤษ ผลการศึกษาพบว่าแสดงให้เห็นว่านักเรียนบางคนไม่มีความรู้เพียงพอเกี่ยวกับองค์ประกอบ พื้นฐานภาษาอังกฤษ ในเรื่องหน้าที่ของคำในการอภิปรายแทนวิธีสอนแบบไวยการณ์และแปลที่ใช้ในแบบฝึกหัดการจัดกระทำในฐานะที่เป็นกระบวนการหนึ่ง วิธีสอนแบบฟัง-พูด วิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

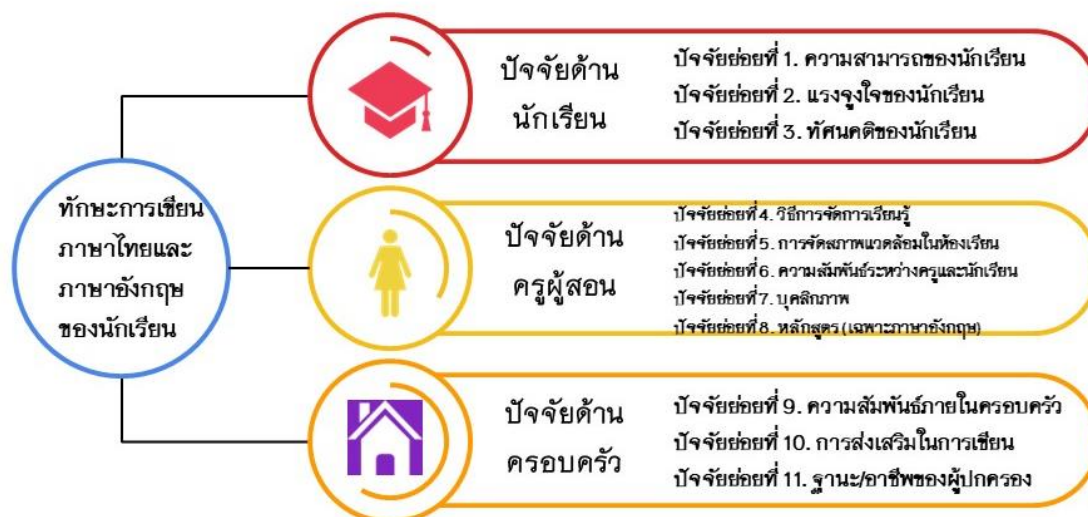
ปัจจัยด้านผู้สอน เป็นอีกปัจจัยที่มีผลต่อทักษะการเขียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษของนักเรียน ในเรื่องของวิธีการจัดการเรียนรู้ ผู้สอนยังไม่สามารถกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ให้เกิดการพัฒนาทักษะการเขียน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก กระบวนการจัดการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ เทคนิควิธีการ รวมถึงการใช้เทคโนโลยีการสอน สร้างสื่อการสอนให้เหมาะสมกับเนื้อหาสาระในเรื่องของการเขียน สอดคล้องกับแนวคิดของ วิจารย์ พานิช (2555) กล่าวว่า บทบาทครู ตามหลักการ “คุณอำนวย” และ “สอนน้อย...เรียนมาก” เป็นทักษะของครูผู้สอนในการเป็นโค้ชและเป็น “คุณอำนวย” (Facilitator) โดยที่ครูต้องมีสติระลึกรู้อยู่ตลอดเวลาว่าการเรียน การสอนต้องไม่ใช่เรื่องความรู้ของตน แต่เป็นเรื่องการคิดและทักษะของศิษย์จุดเน้นต้องเปลี่ยนจากการสอนของครูไปสู่การเรียนรู้ของศิษย์ นั่นคือมองเชิงเป้าหมายหรือเชิงกระบวนการทัศน์ ส่วนหลัก “สอนน้อย เรียนมาก” (Teach Less, Learn More) ครูทำหน้าที่ออกแบบการเรียนรู้ ชักชวนนักเรียนทบทวนว่าในแต่ละกิจกรรมของการเรียนรู้ นักเรียนได้เรียนรู้อะไรและอยากเรียนรู้อะไรเพิ่มขึ้นอีกทั้งนี้ครูจะสอนเท่าที่จำเป็นครูต้องรู้ว่าตรงไหนควรสอนตรงไหนไม่ควรสอนเพราะเด็กเรียนได้เองแล้วชวนผู้เรียนทบทวนไตร่ตรอง (Reflection หรือ AAR) ว่าได้เรียนรู้อะไรบ้างและยังไม่ได้เรียนรู้อะไรบ้าง ทั้งนี้ในเรื่องของการใช้เทคโนโลยี เพื่อสร้างสื่อการสอนให้เหมาะสมกับเนื้อหาการเขียน ก็เป็นปัจจัยหนึ่ง ดังที่ ภาสกร เรืองรอง (2557) ที่ได้ กล่าวถึงเทคโนโลยีการศึกษา กับครูไทยในศตวรรษที่ 21 ไว้ว่าในศตวรรษที่ 21 ครูเปลี่ยนบทบาทจากผู้ถ่ายทอดมาเป็นผู้แนะนำหรือที่ปรึกษาออกแบบระบบการสอนให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริงเพื่อสร้างองค์ความรู้จากภายในส่งเสริมให้นักเรียนแสวงหาความรู้ด้วยตนเองวัดและประเมินผลผู้เรียนด้วยวิธีการและเครื่องมือที่หลากหลายและเหมาะสมกับวิธีการหรือรูปแบบการสอนส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนรู้ร่วมกันมีความสามารถในการสื่อสารและถ่ายทอดความรู้จากสภาพแวดล้อมและบรรยากาศการเรียนรู้ในลักษณะเปิดเพื่อส่งเสริมนักเรียนเกิดการตื่นตัวแบบพ่อน ซึ่งเป็นภาวะที่เหมาะสมกับการเรียนรู้เทคโนโลยีเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาความรู้ความสามารถของครู รวมถึงใช้เพื่ออำนวยความสะดวกและเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนการสอนได้เป็นอย่างดี ในการใช้เทคโนโลยีของครูจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ครูจะละเลยไม่ได้

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 2 พบว่า ความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อทักษะการเขียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษ คือ “หลักสูตร” ทั้งนี้อาจเป็นเพราะหลักสูตรมีส่วนสำคัญต่อแรงจูงใจในการเรียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ทั้งจำนวนชั่วโมง และจำนวนหน่วยกิต ยิ่งจำนวนหน่วยกิตน้อย ผู้เรียนก็จะเห็นความสำคัญน้อยลงตามลำดับ เพราะหลักสูตรเป็นหัวใจสำคัญในการจัดการศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับ สิทธิพล อาจอินทร์ (2561) ที่กล่าวว่าหลักสูตรในฐานะที่เป็นแผนการจัดการการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน เป็นแผนสำหรับนำไปใช้ในการจัดการศึกษาซึ่งประกอบด้วยจุดมุ่งหมายของหลักสูตร เนื้อหาสาระและการจัดการเรียนการสอนและการวัดและประเมินผลการเรียนรู้เพื่อเป็นแนวทางให้ผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดการศึกษาได้ปฏิบัติหรือนำไปใช้ในการจัดการศึกษาเพื่อให้ผู้เรียนบรรลุตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่กำหนดไว้และเป็นหัวใจสำคัญของการจัดการศึกษา ในทำนองเดียวกับ สมเกียรติ อินทสิงห์ (2563) กล่าวว่า หลักสูตรเป็นตัวกำหนดทิศทางสำคัญในการขับเคลื่อนการจัดการศึกษาในทุกรูปแบบให้ประสบผลสำเร็จ แต่อย่างไรก็ตาม ผู้สอนจะต้องมีวิธีจัดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เพื่อไม่ให้ผู้เรียนไปค้ำหรือกังวลเรื่องจำนวนชั่วโมงและหน่วยกิตจนเกินไป ให้สามารถบรรลุตามจุดมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์ตามที่หลักสูตรที่วางไว้

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 3 พบว่า ผลการเสนอแนวทางในการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ปัจจัยด้านครูผู้สอนเป็นปัจจัยที่มีผลต่อทักษะการเขียนค่อนข้างมาก โดยเฉพาะวิธีการจัดการเรียนรู้ บุคลิกภาพ ความสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับ วิจารย์ พานิช (2563) กล่าวว่า ครูดีเป็นครูที่ทำให้เกิดการเรียนรู้อย่างประจักษ์ชัด มีผลลัพธ์การเรียนรู้ที่สามารถวัดและประเมินผลได้ มีเป้าหมายในการเรียนรู้ที่ชัดเจน และปรับปรุงวิธีการเรียนการสอนสม่ำเสมอ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Dhanya & Alamelu (2019) ที่พบว่าปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษในประเทศอินเดีย ซึ่งปัจจัยสำคัญคือครู เช่น ครูเป็นแหล่งแรงจูงใจ ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน วิธีการสอน บรรยากาศในห้องเรียนที่ดี การประเมินผลและการให้ข้อเสนอแนะ Dema (2022) แนะนำให้ครูควรจะได้รับการพัฒนาวิชาชีพในด้านการเขียน อีกทั้งโรงเรียนและครูควรจะให้เวลาที่เหมาะสมแก่นักเรียนในการพัฒนาทักษะด้านการเขียนภาษาอังกฤษ งานวิจัยนี้แนะนำให้ครูผู้สอนควรเข้าร่วมอบรมพัฒนาวิชาชีพครู หรือเข้าอบรมมาตรฐานความรู้วิชาชีพครู และเข้าร่วมอบรมหลักสูตรการจัดการเรียนรู้

องค์ความรู้ใหม่จากการวิจัย

ปัจจัยที่มีผลต่อทักษะการเขียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยเทคโนโลยีและสหวิทยาการ จังหวัดเชียงใหม่ ดังภาพที่ 2

ภาพที่ 2 ปัจจัยที่มีผลต่อทักษะการเขียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษของนักเรียน

จากภาพที่ 2 จะเห็นได้ว่าปัจจัยที่มีผลต่อทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียน มีปัจจัยหลัก 3 ปัจจัย คือ 1. ปัจจัยด้านผู้เรียน 2. ปัจจัยด้านครูผู้สอน และ 3. ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยย่อย 10 ปัจจัย ได้แก่ 1. ความสามารถของนักเรียน 2. แรงจูงใจของนักเรียน 3. ทักษะการคิดของนักเรียน 4. วิธีการจัดการเรียนรู้ 5. การจัดสภาพแวดล้อมในห้องเรียน 6. ความสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียน 7. บุคลิกภาพ 8. ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว 9. การส่งเสริมในการเขียน 10. ฐานะและอาชีพของผู้ปกครอง และปัจจัยที่มีผลต่อทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน มีปัจจัยย่อย 11 ปัจจัย ได้แก่ 1. ความสามารถของนักเรียน 2. แรงจูงใจของนักเรียน 3. ทักษะการคิดของนักเรียน 4. วิธีการจัดการเรียนรู้ 5. การจัดสภาพแวดล้อมในห้องเรียน 6. ความสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียน 7. บุคลิกภาพ 8. หลักสูตร 9. ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว 10. การส่งเสริมในการเขียน 11. ฐานะและอาชีพของผู้ปกครอง ปัจจัยทั้งหมดนี้มีส่วนสำคัญในการพัฒนาทักษะการเขียนของนักเรียน

สรุป

ปัจจัยที่มีผลต่อทักษะการเขียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษของนักเรียน มีปัจจัยหลัก 3 ปัจจัย คือ 1. ปัจจัยด้านผู้เรียน 2. ปัจจัยด้านครูผู้สอน และ 3. ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยย่อย 11 ปัจจัย ได้แก่ 1. ความสามารถของนักเรียน 2. แรงจูงใจของนักเรียน 3. ทักษะการคิดของนักเรียน 4. วิธีการจัดการเรียนรู้ 5. การจัดสภาพแวดล้อมในห้องเรียน 6. ความสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียน 7. บุคลิกภาพ 8. หลักสูตร 9. ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว 10. การส่งเสริมในการเขียน 11. ฐานะและอาชีพของผู้ปกครอง ซึ่งปัจจัยเหล่านี้มีความสำคัญต่อทักษะการเขียนของนักเรียน ความแตกต่างระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อทักษะการเขียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษ คือ หลักสูตร ส่วนแนวทางในการพัฒนาทักษะการ

เขียน ครูผู้สอนควรเข้าอบรมพัฒนาวิชาชีพและการจัดการเรียนรู้เพิ่มขึ้น และผู้ปกครองควรเอาใจใส่ และส่งเสริมการเขียนให้แก่บุตร

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 1 พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อทักษะการเขียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษของนักเรียน มีปัจจัยย่อย 11 ปัจจัย ได้แก่ 1. ความสามารถของนักเรียน 2. แรงจูงใจของนักเรียน 3. ทักษะการคิดของนักเรียน 4. วิธีการจัดการเรียนรู้ 5. การจัดสภาพแวดล้อมในห้องเรียน 6. ความสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียน 7. บุคลิกภาพ 8. หลักสูตร 9. ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว 10. การส่งเสริมในการเขียน 11. ฐานะและอาชีพของผู้ปกครอง ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรดำเนินการ ดังนี้ นักเรียนควรได้รับการปูพื้นฐานในการสะกดคำศัพท์ การเรียบเรียงประโยค การฝึกเขียนรายงาน ควรได้รับแรงจูงใจในการเขียน และมีทัศนคติดีต่อการเขียน ส่วนครูผู้สอนควรพัฒนาวิธีการสอน การจัดการเรียนรู้ให้ทันสมัย และมีกิจกรรมที่หลากหลาย มีบุคลิกภาพที่ดี มีความตั้งใจสอน มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับนักเรียน เป็นมิตร ใช้ภาษาที่สุภาพ ให้คำชมเชย ด้านครอบครัว ควรให้ความสำคัญและส่งเสริมทักษะการเขียนแก่บุตร

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 2 พบว่า หลักสูตร เป็นปัจจัยที่มีความแตกต่างระหว่างทักษะการเขียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรดำเนินการ ดังนี้ หลักสูตรควรปรับปรุงแก้ไขหน่วยกิตและชั่วโมงเรียนของวิชาภาษาอังกฤษให้เหมาะสม

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 3 พบว่า แนวทางในการพัฒนาทักษะการเขียนควรจะมีที่ตัวครูผู้สอน ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรดำเนินการ ดังนี้ ครูผู้สอนควรเข้าร่วมอบรมพัฒนาวิชาชีพครู หรือเข้าอบรมมาตรฐานความรู้วิชาชีพครู และเข้าร่วมอบรมหลักสูตรการจัดการเรียนรู้เพิ่มขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

ข้อเสนอแนะประเด็นในการวิจัยครั้งต่อไปควรทำวิจัยในประเด็นเกี่ยวกับ ปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการเขียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยเปรียบเทียบกับสถานศึกษาอื่น ๆ และควรทำวิจัยในประเด็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อ ทักษะในด้านอื่น ๆ ของภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เช่น ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน ตัวอย่างหัวข้อ ปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการอ่านของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพในจังหวัดเชียงใหม่ ปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพในจังหวัดเชียงใหม่ เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- กึ่งกาญจน์ บุณณสินวัฒนกุล. (2562). ภาษาไทยพื้นฐาน (Basic Thai). นนทบุรี: เอ็มพันธ์.
- จิรวัดน์ เพชรรัตน์ และอัมพร ทองใบ. (2555). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ณภัทร วุฒิวศา. (2557). กลยุทธ์สร้างแรงจูงใจการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ. *วารสารนักบริหาร*, 34(1), 89–97.
- ดวงใจ จงธนากร. (2562). ชนิตงานเขียนและระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษที่มีผลต่อการเขียนย่อ ความของนักเรียนไทยระดับมัธยมศึกษา. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ*, 19(2), 118–136.
- ทศพร ไชยธรรมกุล. (2564). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดเพื่อแก้ปัญหานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเรื่องการเรียงลำดับคำให้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยควิชาภาษาอังกฤษ. *วารสารศึกษาศาสตร์ปริทัศน์*, 36(3), 196–209.
- ภาสกร เรืองรอง. (2557). เทคโนโลยีการศึกษากับครูไทยในศตวรรษที่ 21. *วารสารปัญญาวิวัฒน์*, 5(พิเศษ), 195–205.
- ยุกติ มุกดาวิจิตร. (2558). ปัญหาในงานเขียนของนักศึกษา โดยยุกติ มุกดาวิจิตร. สืบค้นเมื่อ 1 มีนาคม 2567, จาก <http://www.pokpong.org/writing/tip-for-academic-writing/>.
- วิจารณ์ พานิช. (2555). *วิธีสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์ในศตวรรษที่ 21*. กรุงเทพฯ: มูลนิธิสดศรี-สฤษดิ์วงศ์.
- วิจารณ์ พานิช. (2563). *ครูเพื่อศิษย์ สร้างการเรียนรู้สู่ระดับเชื่อมโยง*. กรุงเทพฯ: มูลนิธิสดศรี-สฤษดิ์วงศ์.
- ลธิพล อาจอินทร์. (2561). *การพัฒนาหลักสูตร Curriculum Development*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สนุ่น มีเพชร. (2563). ปัญหาการจัดการเรียนการสอนของสถาบันการอาชีวศึกษาเกษตร. *วารสารสหวิทยาการมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*, 3(3), 380–388.
- สมเกียรติ อินทสิงห์. (2563). *การบริหารหลักสูตรสถานศึกษา*. เชียงใหม่: หน่วยพิมพ์เอกสารคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ลิระ สมนาม. (2551). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนของนักศึกษาที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ: กรณีศึกษานักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร 1 ปี จากวิทยาลัยอาชีวศึกษาและเทคโนโลยี สิบสองปันนา ณ มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น. *วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น*, 2(1), 76–86.
- สุรพงษ์ คงสัตย์ และ ธีรชาติ ธรรมวงศ์. (2551). *การหาค่าความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม (IOC)*. สืบค้นเมื่อ 13 กุมภาพันธ์ 2567, จาก <https://www.mcu.ac.th/article/detail/14329>

- อุไรรัตน์ ประสาร. (2564). การพัฒนาทักษะการเขียนวิชาภาษาไทย โดยใช้ชุดฝึกสะกดคำของนักเรียนระดับ ชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกช่างกลโรงงาน วิทยาลัยเทคนิคราชสีหราชาราม. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี*, 9(1), 38–46.
- DifferSheet – นวัตกรรมการศึกษาสร้าง Soft Skills สำหรับคนวัยเรียน. (2563). *รู้หรือไม่ว่าเด็กไทยติดปัญหาอะไรทำไมจึงไม่ชอบเขียน?* สืบค้นเมื่อ 10 เมษายน 2024, จาก <https://shorturl.at/cdmBW>.
- Acharya, D. R. (2018). *Exploring factors related to students' learning achievement in Nepal*. Retrieved August 10, 2023, from <https://bangkok.unesco.org/content/exploring-factors-related-students%E2%80%99-learning-achievement-nepal>
- Dema, T. (2022). Factors affecting the writing skills of students: A case of a higher secondary school. *Vietnam Journal of Educational Sciences*, 18, 35–48. <https://doi.org/10.15625/2615-8957/22210704>
- Dhanya, M. & Alamelu, C. (2019). Factors influencing the acquisition of writing skills. *International Journal of Innovative Technology and Exploring Engineering (IJITEE)*, 8, 259–263.
- George, D., & Mallery, P. (2003). *SPSS for Windows step by step: A simple guide and reference*. Boston: Allyn & Bacon.
- Krejcie, R. V., & Morgan, D. W. (1970). Determining sample size for research activities. *Educational and Psychological Measurement*, 30(3), 607–610. <https://doi.org/10.1177/001316447003000308>